

Hồi 269

Hoành sinh chi tiết

Lưu Dụ rời khỏi doanh trại đi tới một sườn núi có thể nhìn bao quát cả khu vực Phụng Hoàng hồ, định kiếm chỗ ngồi đến sáng suy nghĩ về tình hình hiện thời.

Gã vừa giật mình tỉnh lại từ một cơn ác mộng toàn những lãng nhục áp bức, nhưng lại hoàn toàn bất lực, đầy rẫy những cảnh Hoàn Huyền hành hạ Vương Đạm Chân, gã chỉ còn cách cố sức tập trung tinh thần vào việc giành lại Biên Hoang Tập mới có thể quên đi những cảnh trong mộng.

Bờ hồ Phụng Hoàng doanh trại dựng lô nhô khắp nơi, bờ hồ đậu đầy thuyền lương, Hoang nhân đang ngủ ngon, mọi người đều chịu không nổi đường xa mệt nhọc lăn ra ngủ như chết, chỉ còn lại những người có nhiệm vụ canh gác ở các điểm cao cố gắng chong mắt trong đêm.

Trên trời sao giăng chi chít, vòm trời đêm tựa như một tấm họa đồ lập thể trắng lẹ và đầy cảm xúc bao hàm vô số quang sáng và tinh tú lấp lánh rải rác khắp nơi, thể hiện sự mênh mông vô tận và cao sâu khó lường của bầu trời.

Vừa tới cụm đá lớn bên sườn núi, chợt nghe thấy một thanh âm cổ quái.

Ý niệm vừa loé lên, Lưu Dụ mau lẹ lướt tới.

Thanh âm kỳ quái đột nhiên ngừng bật.

Giọng nghẹn ngào của Bàn Nghĩa từ giữa hai khối đá lớn truyền ra: "Ai!".

Lưu Dụ thở dài: "Là ta! Lưu Dụ!".

Bàn Nghĩa đứng lên, nét mặt tê dại hỏi: "Ngươi không ngủ được ư?".

Lưu Dụ khẳng định y vừa khóc lóc, không ngờ Bàn Nghĩa bề ngoài kiên cường lại có khía cạnh yếu đuối như vậy, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh của mình chỉ thấy đồng tình mà không thấy có gì đáng cười. Bèn tới ngồi xuống khối đá lớn bên cạnh y, chăm chú nhìn thuyền bè trên hồ nói: "Ngươi ở đây bao lâu rồi?".

Bàn Nghĩa ngồi xuống phiến đá bên cạnh nói: "Vừa rồi bất luận ngươi nghe thấy âm thanh gì cũng phải coi như không nghe thấy".

Lưu Dụ thở dài: “Đương nhiên ta sẽ giữ bí mật cho người. Nhưng rốt cuộc là vì chuyện gì? Hiện giờ giải phóng Biên Hoang Tập đã có hy vọng, chúng ta có thể tiếp tục tiến hành đại kế giải cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi, người phải cảm thấy nhẹ nhõm mới phải chứ?”.

Bàng Nghĩa biết không giấu được vì Lưu Dụ cũng hiểu hẳn chung tình với Tiểu Thi. Rầu rĩ nói: “Ta rất lo sợ”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Sợ cái gì?”.

Bàng Nghĩa giọng thâm trầm: “Ta sợ bất luận Mộ Dung Thùy thắng hay bại thì kết quả đều giống nhau”.

Lưu Dụ không hiểu: “Ta không hiểu rõ”.

Hai mắt Bàng Nghĩa lấp lánh lệ quang, đau khổ nói: “Nếu chúng ta không đánh lại Mộ Dung Thùy đương nhiên không nói làm gì, chẳng những Thiên Thiên và Tiểu Thi không trở về được, Biên Hoang Tập cũng đi đời. Nhưng dù cho chúng ta tạo nên kỳ tích đánh bại Mộ Dung Thùy bất bại, y vẫn có thể tàn hủy Thiên Thiên và Tiểu Thi để chúng ta vĩnh viễn không có được bọn họ”.

Lưu Dụ đột nhiên rùng mình, bản thân gã đích xác chưa từng nghĩ đến khía cạnh này của vấn đề, e rằng tất cả Hoang nhân, bao gồm cả Yến Phi cũng chưa tính đến khả năng này, khi Mộ Dung Thùy phát giác không giữ được Kỷ Thiên Thiên liền hủy diệt nàng.

Giọng nói Bàng Nghĩa tiếp tục truyền vào tai gã: “Thi Thi nhút nhát yếu đuối như vậy, ta rất lo nàng chịu không nổi. Ta rất cảm kích Thiên Thiên, nếu không phải do nàng tình nguyện ở lại, tao ngộ của Thi Thi thật không dám tưởng tượng. Thủ đoạn tàn nhẫn của Hồ nhân khi ta ở miền Bắc đã từng được linh giáo”.

Lưu Dụ chỉ biết an ủi y: “Đừng lo, Yến Phi từng tới Huỳnh Dương thăm bọn họ, cuộc sống của bọn họ ổn lắm”.

Bàng Nghĩa đưa tay áo lau nước mắt nói: “Người biết không? Trong đời ta ghét nhất nhìn người khác nuôi chim, nhốt con chim biết bay trong một cái lồng tù hãm, tước đoạt quyền lợi thỏa sức bay lượn của chúng, đấy là việc rất tàn nhẫn chỉ kẻ ác mới làm, chỉ để nghe tiếng hót của chúng. Hiện tại Thiên Thiên và Tiểu Thi như những con chim bị Mộ Dung Thùy giam trong lồng, nghĩ thật đau lòng, vì vậy mới không cầm nổi nước mắt”.

Lưu Dụ nghe mà lòng như bị dao cắt, so với Vương Đạm Chân, tao ngộ của Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi còn đỡ hơn nhiều, ít nhất cũng còn được Mộ Dung Thùy lấy lễ tiếp đãi. Còn tình cảnh của Vương Đạm Chân thật không dám suy đoán, thậm chí không dám nghĩ đến,

nếu không chắc chắn sẽ phát điên. Gã tới đây mong quên đi con ác mộng vừa rồi về Vương Đạm Chân, ngờ đâu lại bị gọi lên tâm sự.

Còn gì để an ủi y nữa?

Phía sau có tiếng gió động.

Lưu Dụ cảnh giác quay đầu nhìn, Trác Cuồng Sinh phi thân tới, từ đỉnh núi nhảy xuống bên cạnh hai người. Lão lộ vẻ chú ý đến Bàn Nghĩa, chăm chú nhìn y mấy lần, ánh mắt dò hỏi nhìn Lưu Dụ nói: "Các người bàn luận chuyện gì vậy?".

Lưu Dụ đưa mắt ra hiệu cho lão chờ tìm hiểu căn nguyên, lấp liếm: "Chuyện băng quơ thôi! Người không nghỉ ngơi hay sao?".

Trác Cuồng Sinh ngồi xuống tảng đá bằng phẳng đối diện hai người đáp: "Cuộc sống hiện giờ chỉ vừa mới trở lại bình thường, đại đa số Hoang nhân là dạ du quỷ, ta lại là dạ du quỷ trong số dạ du quỷ, ban ngày dùng để ngủ, ban đêm mới là lúc hưởng thụ sinh mệnh. Ha! Các người nói chuyện phiếm thì chẳng bằng cùng nghe kết cục kiệt tác này của ta rồi cho ý kiến".

Lưu Dụ lấy làm kỳ nói: "Lão nói chuyện đùa sao? Tuyệt phẩm truyền đời của lão đâu phải là mới bắt đầu, đến giờ mới chỉ có thêm mấy tháng, cứ thế mà viết cho xong, ta còn nhớ lúc lão nói muốn viết sách là lúc Phụng Thiện bị Di Lặc giáo phơi thầy thị chúng mà".

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười: "Trong lòng không có viễn kiến, làm sao đảm đương viết sử Biên Hoang, tác phẩm này của ta viết về Biên Hoang, qua các sự kiện biến thiên phản ánh vinh nhục của Biên Hoang Tập, cũng sẽ kết thúc khi Biên Hoang Tập tan tác như khói mây".

Bàn Nghĩa lầm bầm: "Đừng nói linh tinh, Biên Hoang Tập làm sao mà kết thúc được?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Vì vậy người mới không đủ tư cách viết bản thiên thư này, bởi người khiếm khuyết tầm nhìn, những chuyện viết ra sẽ không làm lòng người run rẩy, không có máu có thịt, làm người ta chán ngán".

Quay sang Lưu Dụ: "Người hiện thời là thống soái của chúng ta, có nhận định gì về vấn đề này?".

Lưu Dụ bị buộc phải nghĩ tới chuyện tương lai, cười khổ: "Từ khi nhà Tấn nam độ, miền Nam chưa bao giờ xuất hiện tình huống rối loạn như thế này, miền Bắc thì vì Đại Tần tan rã cũng chia ra năm bè bảy mối. Trong vòng mười năm tới đây là thời gian biến hóa vô thường, e rằng không ai đoán trước được, hoặc giả vẫn cứ rối loạn như vậy. Ủa!".

Trác Cuồng Sinh và Bàn Nghĩa nhìn gã chằm chằm, Bàn Nghĩa hỏi: "Chuyện gì?".

Lưu Dụ nhớ lại Hồ Bân cho biết trời giáng tai dị ở Bạch Vân sơn, chợt có cảm giác không rét mà run, chẳng lẽ tai dị trở vào Biên Hoang Tập, báo trước sự diệt vong của Biên Hoang Tập? Nếu không thì đã chẳng xảy ra ở phụ cận Biên Hoang Tập.

Một hồi lâu gã nói không ra lời, cũng không muốn nói ra.

Đáp: “Nếu như Bắc Nam thống nhất, Biên Hoang Tập tự nhiên sẽ đi đời, bởi Biên Hoang cũng không còn nữa”.

Trác Cuồng Sinh thở phào: “VẬY mà suýt nữa dọa chết ta. Ta nghĩ khác với người, thống nhất thiên hạ đâu có dễ, với thực lực của Phù Kiên mà cũng đến nước mất nhà tan, những người khác càng khó. Theo ta hình thế Nam bắc giao tranh sẽ tiếp tục cho đến khi một vị bá chủ chân chính xuất hiện, tất cả những kẻ gọi là bá chủ bây giờ đều không có khả năng ấy”.

Bàng Nghĩa nói: “Mộ Dung Thùy cũng không đủ tư cách sao?”.

Trác Cuồng Sinh nói như thật: “Y đắc tội với Hoang nhân, làm sao có kết quả tốt được?”.

Bàng Nghĩa không biết nói gì.

Lưu Dụ nói: “Nếu không xuất hiện cục diện thống nhất, Biên Hoang Tập vẫn có thể tiếp tục phồn vinh”.

Trác Cuồng Sinh thở dài: “Trên đời không có gì vĩnh viễn bất biến, vấn đề của Biên Hoang Tập là ở tính chiến lược và sức ảnh hưởng của nó. Một thành tập bé nhỏ lại có thể điều khiển thịnh suy của các chính quyền Nam Bắc, hiện tại đương nhiên không có vấn đề vì các đại thế lực còn đang bối rối, tự lo còn chưa xong. Nhưng một khi hình thế Nam Bắc phân minh, chính cục ổn định, kẻ đương quyền tất nhiên không chấp nhận sự tồn tại của Biên Hoang Tập, khi ấy khẳng định Biên Hoang Tập đi đút, chuyện đó sẽ xảy ra trong vòng mười năm hoặc hai mươi năm. Tuyệt phẩm này của ta cũng không thể không kết thúc cùng với sự diệt vong của Biên Hoang Tập”.

Bàng Nghĩa nghe vậy mặt tái đi, lẩm bẩm tự an ủi: “Cũng có khả năng được mấy chục năm, khi ấy lão tử cũng nhắm mắt rồi”.

Trác Cuồng Sinh thở dài: “Không lâu thế đâu, ta với người có thể chính mắt nhìn thấy Biên Hoang Tập diệt vong. Sự thật đã chứng tỏ Biên Hoang Tập không thể trụ nổi, chúng ta chỉ có thể sinh tồn ở giữa khoảng hở của các thế lực Nam Bắc, mà lại sinh tồn một cách đáng hãnh diện chứ không phải sống chui sống nhủi. Danh tiếng của Biên Hoang Tập sẽ lên tới đỉnh cao trong thời gian chúng ta còn sống, sau đó sẽ dần đi tới diệt vong. Đừng sợ, đó

chính là cuộc sống tuyệt diệu nhất được cùng trải qua thời kỳ vĩ đại nhất với Biên Hoang Tập. Chính vì ta thấy người mang bộ mặt đưa đám mới chỉ cho người thấy sai lầm, chỉ cần người có cách nghĩ như ta, người sẽ biết hưởng thụ từng giây phút quý giá hiện thời”.

Lưu Dụ không nhịn được cất tiếng hỏi: “Bản thân lão dự tính thế nào?”.

Trác Cuồng Sinh ngửa mặt nhìn trời, hai mắt phóng thần quang lấp lánh, vẻ mặt tràn đầy khát khao, từ từ nhả một hơi chân khí nói: “Vào thời khắc Biên Hoang Tập diệt vong, ta sẽ chạy lên Quan Viễn đài ở Chung lâu, viết nốt kết cục của Biên Hoang Tập, sau đó sẽ tự tận theo Biên Hoang Tập, lấy cái chết của ta để kết thúc tác phẩm này. Đó là một câu chuyện buồn và đẹp biết bao”.

Một hồi lâu hai người không nói nên lời.

Bên tai Lưu Dụ lại vang lên lời nói đầy cảm xúc của Đồ Phụng Tam lúc từ biệt: “Đến ngày Lưu huỳnh trở thành người có quyền thế nhất ở phương Nam, xin chớ quên Biên Hoang Tập, để Hoang nhân được tiếp tục cuộc sống tự do phóng khoáng của họ”.

oOo

Yến Phi ngạc nhiên: “Thì ra là tiểu Nghi”.

Cao Ngạn không có được nhãn lực như vậy, nghe nói vui mừng: “Nhiều kỵ binh như thế chắc hẳn đã tới Thịnh Lạc cầu viện! Ít nhất cũng tới mấy ngàn người!”.

Yến Phi nói: “Không nhiều thế đâu, chỉ chưa đầy hai ngàn kỵ binh, lại còn có gần năm chục cỗ xe la, mà đại bộ phận là Hoang nhân huỳnh đệ, chiến sĩ tộc ta chỉ chiếm số ít”.

Một kỵ mã rẽ đám đông tiến ra, tể ngựa lên dốc núi, thấy Yến Phi mừng rỡ nói: “Anh hùng của Thác Bạt tộc, anh hùng của Biên Hoang, các người sao lại tới đây?”.

Yến Phi đáp: “Chuyện này nói ra dài dòng, còn các người thế nào?”.

Thác Bạt Nghi nói: “Ta trở về Thịnh Lạc xin được một ngàn chiến mã và hơn trăm chiến sĩ định trở về cùng các người phản công Biên Hoang Tập, trên đường về gặp không ít huỳnh đệ tộc môn và Hoang nhân, lại có cả những người nghe tin trở về đội ngũ, ta thừa thế phái người triệu tập Hoang nhân trốn ở các nơi, hữu hiệu nhất là ban đêm dùng ánh đèn hiệu triệu tập của Biên Hoang Tập, vì thế người mới thấy quang cảnh hoành tráng như thế này”.

Yến Phi nói: “Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta vừa đi vừa nói”.

Quay sang Cao Ngạn nói: “Người phụ trách dẫn đường, ta và tiểu Nghi áp hậu”.

Cao Ngạn dạ một tiếng, hô lớn: “Huỳnh đệ! Theo ta! Ui!”.

Thác Bạt Nghi nhảy xuống đất nói: “Người dùng ngựa của ta nhé! Nếu không còn ra thể thống gì nữa?”.

Cao Ngạn không chút khách khí phi thân lên ngựa dẫn đường.

Toàn đội vòng qua ngọn đồi nhỏ tiến về phía Dinh Thủy, trông thấy đại anh hùng chém Trúc Pháp Khánh đứng trên đồi, lập tức sĩ khí dâng cao, đồng thanh hoan hô tỏ lòng thành kính.

oOo

Hoàn Huyền tại ngoại sảnh ngồi xuống, trầm tư khá lâu, hỏi: “Lưu Lao Chi không tham gia chiến đấu, đúng không?”.

Hầu Lượng Sinh đáp: “Nhưng cũng không khác gì. Lúc sớm tôi nhận được tin Hà Khiêm trên đường tới Kiến Khang bị Vương Quốc Bảo tập kích tử trận, khiến cho hiện giờ giữa Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi không còn trở ngại gì”.

Hoàn Huyền biến sắc: “Tin tức từ đâu đưa tới?”.

Hầu Lượng Sinh đáp: “Từ phía Tư Mã Đạo Tử”.

Hoàn Huyền thất thanh: “Cái gì?”.

Hầu Lượng Sinh đáp: “Tư Mã Đạo Tử thông qua Tư Mã Đức Tông truyền hịch cho các trọng trấn công bố đã chém chết Vương Quốc Bảo, còn liệt kê các tội trạng của hắn, trong đó có một trọng tội là tập kích giết hại Hà Khiêm”.

Nói đoạn hai tay đưa quá đầu dâng lên hịch thư của triều đình Kiến Khang.

Hoàn Huyền tiếp lấy xem lướt qua, giận dữ ném xuống đất chửi to: “Ta nguyện rửa tống tông mười tám đời Tư Mã Đạo Tử người”.

Hầu Lượng Sinh không dám tiếp lời.

Hoàn Huyền trầm giọng nói: “Lập tức dùng bồ câu đưa thư thông báo Vương Cung, cho lão ta biết chuyện Lưu Lao Chi trở mặt, đồng thời thông tri cho lão biết sớm ngày mai ta và Ân Trọng Kham sẽ khởi binh, thủy lục hai đường cùng thẳng tới Kiến Khang. Thừa dịp hiện

giờ Bắc Phủ binh chia rẽ do cái chết của Hà Khiêm, để coi xem Tư Mã Đạo Tử bằng cái gì chống lại Kinh Châu quân của ta?”.

Hầu Lượng Sinh thấp giọng: “Nhưng Lương Hồ bang vừa thất trận, chiến thuyền tổn hại nghiêm trọng, sợ khó lòng giúp chúng ta phong tỏa Đại Giang”.

Hoàn Huyền cười lạnh: “Không có Nhiếp Thiên Hoàn thì không được à? Chúng ta cần tốc chiến tốc quyết, chỉ cần hạ được Thạch Đầu thành, Kiến Khang sớm muộn cũng khuất phục, nếu để Lưu Lao Chi đủ thời gian bình định Bắc Phủ binh sẽ mất đi cơ hội tốt”.

Hầu Lượng Sinh gật đầu: “Minh bạch rồi! Tôi lập tức đi bố trí”.

Hầu Lượng Sinh đi rồi, Hoàn Huyền chậm rãi đứng lên đi vào phòng trong, trong lòng đầy uất hận, cách duy nhất để y bình tĩnh lại là đem hết oán khí đổ lên đầu mỹ nữ trong phòng.

Ngai vàng vốn chỉ đưa tay là với được bỗng xảy ra chuyện, rồi sẽ có ngày y ăn tươi nuốt sống Lưu Lao Chi.

- o O o -